అందమైన ఆడదాన్ని చూస్తే 'బ్రహ్మకైన రిమ్మ తెగులు' పుట్టేటప్పుడు, అవకాశం కూడా తోడయితే మరింక ఆచార్యుడు అనాచార్యుడు కావడంలో ఆశ్చర్యం ఏముంది?

"హలో మిస్టర్ మదన్ మోహన్ ఏ మానందము భూమీ తలమున"!

ఎదురుగా రెండు చేతులతో షేక్‌హాండ్ ఇవ్వడానికి సంసిద్ధపడుతున్నాడు వీరాస్వామి.

చప్పున పోల్చుకున్నాడు మదనమోహన్.

అర్రెర్రే.... అని ధ్వనులు చేస్తున్నాడు ఆనందాన్ని ఆశ్చర్యంగా వ్యక్తం చేసే దొడ్డ ప్రయత్నం చేస్తున్నట్లు మోహన్. "ఎప్పుడొచ్చావ్? ఎక్కడికెళుతున్నావ్? ఇక్కడ నేను వచ్చానన్న విషయం కూడా తెలీదా? హఠాత్తుగా ఇలా కలుసుకోకపోతే ప్రొఫెసర్‌గారు మా ఊరు పావనం చేశారన్న సంగతి కూడా మాకు తెలిసేదే" కాదు అని నిష్ఠూరమాడుతున్నాడు వీరాస్వామి.

అతడి పక్కనే అతడి స్నేహితు డెవరో తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు. మొహమంతా చాటలాగా చేసుకున్నాడు. తనకి కూడా ఏదో సన్మానం జరిగినట్టూ, జరగబోతున్నట్టూ, లేక తన ప్రొఫెసరే తనకు తాను తారసపడ్డట్లు.

"సారీ బ్రదర్."

"ఎప్పుడూ వున్నదేగా. రోజుకు నలభై నాలుగు సారీలు చెప్పడం. ఇప్పుడేమన్నా కొత్త గనకనా? అయితే ఇంకా నీలో ఏమీ మార్పు రాలేదన్నమాట:"

"ఇవాళ ఇక్కడ పి.హెచ్.డి. వైవా వుండి వచ్చాను. అక్కడ అర్జంటుగా పనులేవో వున్నాయి. అందువల్ల సాయంత్రమే బయలుదేరి వెళుతున్నాను. ఏమీ అనుకోకు. మళ్ళీవస్తాను కదా." అని అనునయంగా చెపుతున్నాడు మోహన్.

"ఏమనుకుంటే ఏం ప్రయోజనంలే! సరేలే ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే. మా ఆవిడ కాకినాడ వెళ్ళింది. ఇంటికి వచ్చినా మనిద్దరం. మళ్ళీ ఊరిమీద పడాల్సివచ్చేది. పోనీ ఈ సారి మాత్రం తప్పకుండా రావాలి. రాకపోయినావో! అసలునువ్వొస్తున్న సంగతి నాకు రాయడం న్యాయంకదా. రాయకపోగా, ఇక్కడ వచ్చింతర్వాతైనా నా గురించి వాకబు చేయలేదు అదీనా కోపం హైదరాబాదేనా?; ఎంత మంది పిల్లలు. క్వార్టర్స్‌లో వుంటున్నావా?" అంటూ ప్రశ్నలు గుప్పించాడు వీరాస్వామి.

"నలుగురా. ఫామిలీ ప్లానింగ్ పూర్వపు రోజుల వాడివికదా మరి." గుంటూరు ఆర్టీసీ బస్సుస్టాండు, సాయం సంధ్య. అందంగా వుంది జనసమ్మర్దం అంతగా లేదు. ప్రశాంతంగా వుంది. ఆవరణంతా ఊడ్చి నీళ్ళు చల్లినట్లున్నది. అంతకు ముందే లైట్లన్నీ వెలిగాయి దూరంగా అరటిపళ్ళగెలలు, చిత్రవర్ణాల ముఖచిత్రాల పత్రికలు కిళ్ళీ బడ్డీలలోంచి కనబడుతున్నాయి.

'మీట్ మై ఫ్రెండ్ మిస్టర్ శ్యామసుందర్' అని ఇప్పటికి గుర్తొచ్చినట్లుగా తన స్నేహితుణ్ణి పరిచయం చేశాడు వీరాస్వామి.

అన్యోన్య గౌరవప్రకటనం జరిగిపోయింది. వీరాస్వామి అడిగిన కుశల ప్రశ్నలన్నింటికీ మదన మోహన్ సమాధానాలు చెప్పాడు.

వీరాస్వామి శ్యామసుందర్‌కి చెపుతున్నాడు. "యూనివర్శిటీలో నా బెస్ట్‌ఫ్రెండ్ మోహన్. బాగా పాడేవాడు. నాటకాల్లో వేషాలు వేసేవాడు. ఇక చెప్పాలా. చదివేది తెలుగానర్సాయె విట్లులు. చమత్కారాలు, జోకులు. పద్యాలు. శృంగారం. మా మతులుపోగొట్టేసే వాడనుకో. ఏరా మోహన్ ఇంకా ఏమైనా ఆ వేషాలున్నాయా?"

మోహన్ ఇబ్బందిగా నవ్వాడు.

"ఈ కండక్టరెక్కడకు పోయాడో ఏం పాడో. కౌంటర్‌లో కనుక్కుంటే ఇస్యూయింగ్ అయిపోయిందంటారు. అర్జంటుగా ఒక టికెట్ కావాలిరా. దొరక్కపోయిందా బలవంతాన నీ ప్రయాణం ఆపించేసాను."

శ్యామసుందర్ హాయిగా నవ్వాడు.

"బాబ్బాబు అంత పని చెయ్యకు.

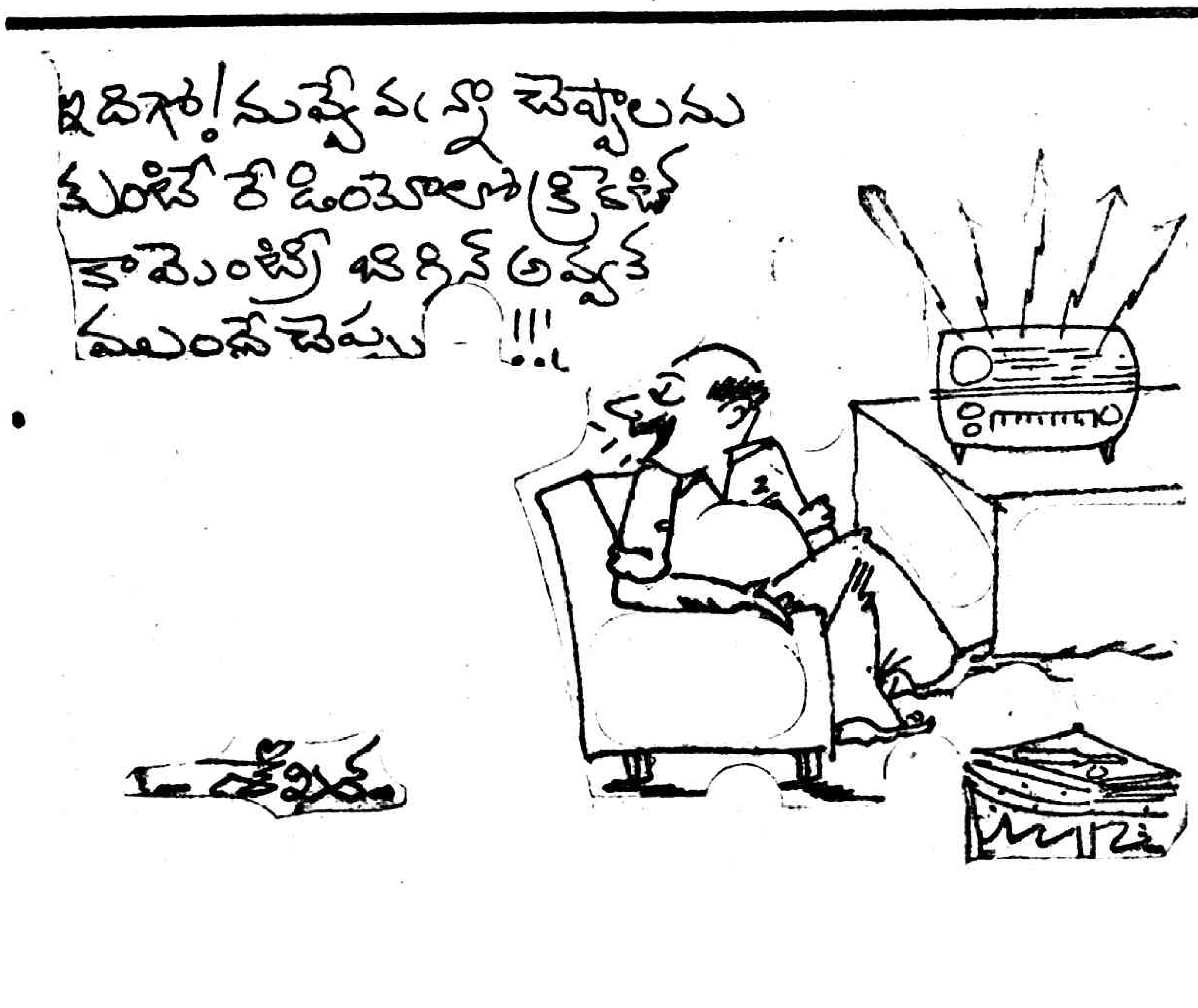

ఆచార్యబ్రువుడు

మంజుశ్రీ

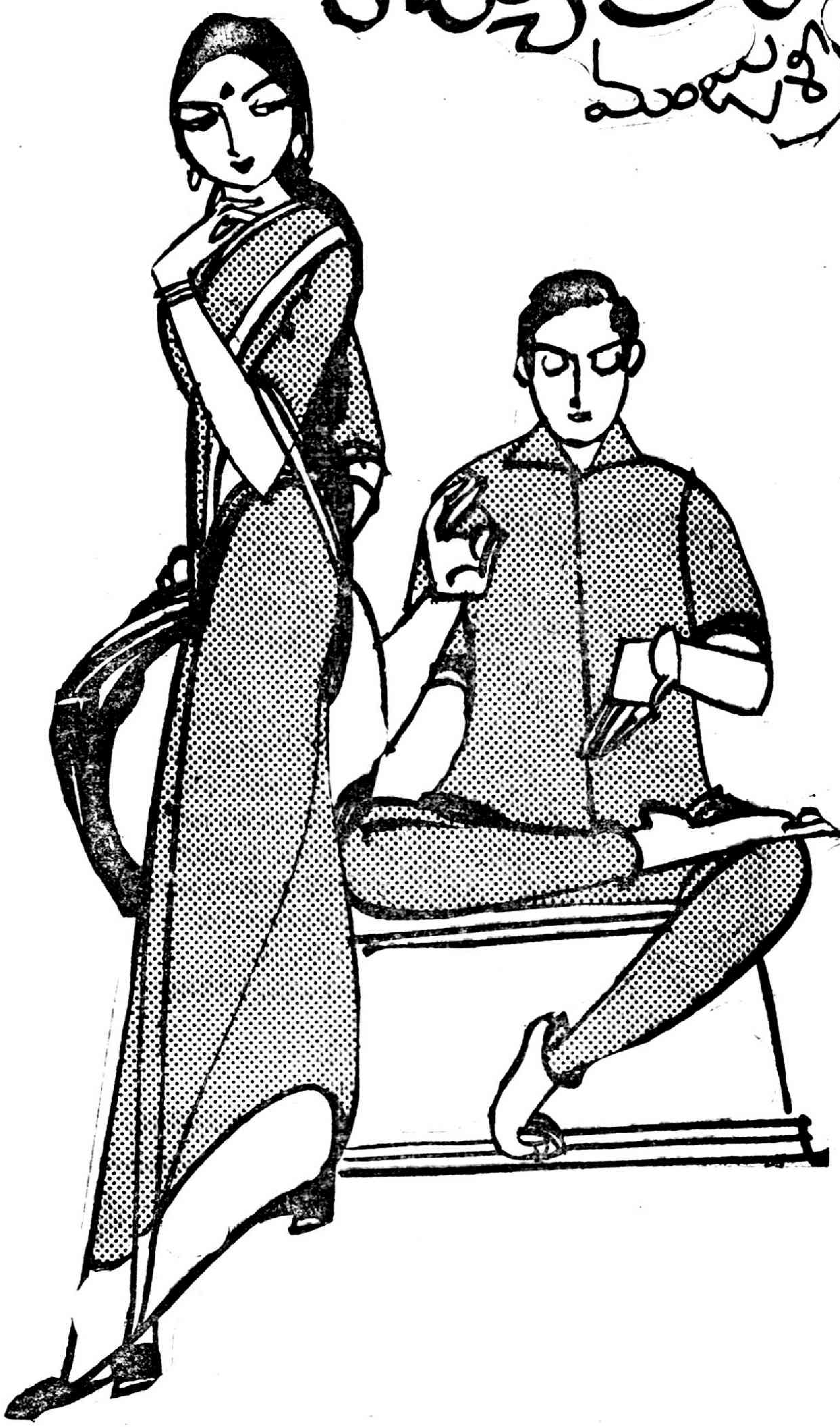

రేపక్కడ నాకు ఎగ్జామినర్స్ మీటింగుంది సీ పుణ్యం. అందుకనే ఇక్కడకు వచ్చే ముందే రిజర్వు చేయించాల్సిందని రాశాను."

"ఒకవేళ బందో, పాడో వచ్చి బస్సులు నడవకపోతే ఏం చేసేవాడివోయ్. బడాయిలు పలక్కు. నీవుండిపో- మా ఫ్రెండ్ సిస్టర్ వెళ్ళి తీరాలి. రేపు కాలేజి ఓపెనింగ్ డే. తప్పదు. మేనేజ్ చెయలేక పోతామా అని గొప్పలు పోయినాం. ఇప్పుడేమో ఇబ్బంది వచ్చిపడింది.

"చాలా బస్సులున్నాయికదా." అన్నాడు మోహన్.

"ఉన్నాయి. నిజమే, కాని ఈ బస్సుకి వస్తున్నట్లు వైరిచ్చాము వాళ్ళ చెల్లి బస్సు స్టాండ్‌కి వస్తుంది. కంగారుపడిపోతారు. వెళ్ళి చూసొద్దాం రాండి కండక్టర్ ఎక్కడైనా కలుస్తాండేమోనని శ్యామసుందర్ బిరువుగా ముందు కడుగేశాడు. వీరాస్వామి అనుసరించాడు. మదనమోహన్ ఒక్కడే నిలుచుండిపోయాడు బస్సులో రిజర్వు చేయించుకున్నవాళ్ళు పెట్టేబేడా సర్దుకుంటున్నారు. ఆ కార్నర్ సీటు తనకి వస్తే బాగుండేది. ఎవరో ముసలాయన ఆ సీటు తనకివ్వమంటే ససేమిరా వల్ల కాదన్నాడు పెపెచ్చు కంగున దగ్గుతున్నాడు రాత్రంతా తన మొహానే దగ్గుతాడు కాబోలు. మధ్య సీట్లో కూచుంటే ఏం పోయింది. ముసలడుకదా. రాత్రి పూట ఆనుకోవడానికి సుఖంగా వుంటుందని కాబోలు యిటుపక్కన ఎవరు కూచుంటారో. పోనీలే ఒక్క రాత్రికి. ఎలాగో బాధపడాలి. ఐనయీ అవుతుంతగానే ఇంకా చీకటి వుండగానే తాను హైదరాబాదు చేరుకుంటాడు. కండక్టర్‌ను తను మధ్యలో నడిపించుకుంటూ కుడి యెడముల డాల్ కత్తులు మెరిపిస్తున్నట్లుగా వచ్చారు వాళ్ళు.

ఒక్క సీటైతే వుంది కానీండి. అది ఆడాళ్ళ సీటుకాదు అంటున్నాడు కండక్టర్.

"ఏదో సీటులేబాబూ. ఉంటే చాలు వారి స్టాండింగ్ ఒప్పుకోరు కాబట్టి గాని లేదా కొంతదూరం స్టాండింగ్‌లో రావడానికైనా సిద్ధమే" అంటున్నాడు శ్యామసుందర్.

"మగాళ్ళపక్కన ఎలా కూచోబెడతానండీ ఆడకూతురిని?"

"అవన్నీ ఇప్పుడు చూసుకుంటే ఎట్లానయ్యా మాకేం అభ్యంతరం లేదంటున్నాంగా నీకెందుకా గొడవ!"

"గొడవో, గిడవో నాకేం తెలుస్తుంది బాబూ మాకూ కొన్ని రూల్సు. మంచీ సెబ్బరా ఉంటాయి. అదే మీతో మనవి సేత్తా వుండాను" అని తర్కిస్తున్నాడు కండక్టరు.

"ఆ సీటు నెంబరు చెప్పు వీరికి. నేను పోయి మా సిస్టర్‌ని వెంటబెట్టుకొస్తాను" అని వెళ్ళాడు శ్యామసుందర్.

పోనీ ఆ సీట్లోకి తాను మారిపోయి ఆ ముసలాడి పక్కన ఈవిడికి సీటిస్తే సరి అనుకున్నాడు మదనమోహన్.

"పధ్నాలుగో నంబరండీ" అన్నాడు కండక్టర్.

ఉలిక్కిపడ్డాడు మదనమోహన్.

తను సీటు మార్చడం సాధ్యంకాదు.

ఇంతలో వాళ్ళిద్దరూ వచ్చేశారు ప్రొఫెసర్ మదనమోహన్ అని పరిచయం చేశాడు శ్యామసుందర్. మోహన్ చేతులు జోడించాడు.

"మా చెల్లెలండీ మణిమాల- ఫిజిక్సు లెక్చరర్. ఇవాళ మీతో హైదరాబాద్

దాకా వస్తోంది." అని చెపుతున్నాడు శ్యామసుందర్.

కండక్టర్ బస్సులో ఎక్కి బెల్లు మోగిస్తున్నాడు. నెంబ రెంతటండీ అని అడుగుతున్నాడు శ్యామసుందర్.

"ఓరి ! నీ పక్క నెంబరేకదా. ఇక నేం నిశ్చింతా. రా అమ్మ రా, మణిమాలా మన వాడేలే మదనమోహన్. మరేం ఇబ్బంది పడాలో అని బాధపడిపోతున్నాననుకో మనస్సులో. గుడ్ వెరీగుడ్!" మణిమాల కూడా బస్సు ఎక్కింది. వాళ్ళన్నగారు చిన్న సూట్ కేస్ పట్టుకుని లోపలకు ఎక్కి అమర్చాడు.

మీరు మధ్యలో కూచుంటారా అని అడిగాడు మదన్ మోహన్. లేదండీ ఈ కార్నరే బావుంటుంది అని చెప్పి కూచుంది మణిమాల. ముసలాయనకూ, మణిమాలకూ మధ్యన కూచున్నాడు మదనమోహన్.

కండక్టర్ మళ్ళీ బెల్లు మోగించాడు.

ఆ సీటు మదన్ మోహన్ పక్కనే దొరకటం తమ కుటుంబానికంతా ఎంతో ఉపకారం చేసినట్లు, కళ్ళలో కృతజ్ఞతాభావాన్ని వెల్లడిస్తూనూ, జాగ్రత్తసుమండీ అని అప్పగిస్తున్నట్లూ మోహన్ వేపు చూసి దిగిపోయినాడు శ్యామసుందర్.

బస్సు హాయిగా కదిలింది. విండో లోంచి చూస్తే వీరాస్వామి. శ్యామసుందర్ ఇద్దరూ చేతులూపుతున్నారు. తానూ చేయి ఊపాడు. మణిమాల కూడా తన చేతి మీదుగా చేయి ఊపడంతో మదనమోహన్ చేతికి అడ్డం పడింది. బయట వాళ్ళిద్దరూ దూరమైపోయినారు. మసకైనారు. మరుగైనారు. చల్లని గాలి విండోలోంచి వచ్చి పలకరించింది. మదనమోహన్‌కి చాలా కులాసా అనిపించింది. ముగ్గురికి సరిగా సరిపోయే సీటది. అదీకాక దగ్గు ముసలాయన కిందికి జారబడి కూచోడంలో తన వంతు చోటుకన్నా ఓ పిసరు దురాక్రమణమున్నూ చేశాడు. ఇద్దరూ సజావుగా తక్కినచోటును తమది చేసుకోవాలి. అందులోనూ ఇద్దరి మధ్యన యిరుకున బడినట్లున్నది. అటు నుయ్యి. ఇటు గొయ్యి. ఛా ఛాగొయ్యి ఏమి? నున్నగా, చక్కగా దువ్వి మధ్య పాపిటతీసి, పూల వాసన గుబాళించుచూ కొప్పెట్టి పక్కన నొక జవ్వని కూచొని వుండగా, ఎభై ఏళ్ళనాటి శైలి వస్తోందేమిటి దీని దుంపతెగా. తాను ఏభైకి దగ్గర పడుతున్నాడన్న భవిష్యత్సూచనయా — నీ బొంద. నీకు ఏభై వచ్చాయని ఎవ్వడూ అనుకోడు, వస్తున్నట్లు కూడా కనుక్కోలేదు. ముప్పైఆరేళ్ళంటే ఎవరైనా నమ్మేస్తారు. అన్నట్లు ఎవరు చెప్మా అన్నది. ఎక్కడో శ్లోకంలో చదివినట్లున్నది. కళాశాస్త్రంలో కాదుకదా. పద్దెనిమి నుంచి ముప్పైఎనిమిది వరకే మగవారియందు యౌవనముండునని — ఇవన్నీ చెత్త కబుర్లు. తాతగారి ముత్తాతగారి భావాలకి దాసులుచెప్పే మాటలు. తనకు నలభై దాటి ఆరేళ్ళయినమాట నిజమే. అయితేనేం క్లాసులో పాఠాలు చెప్పేటప్పుడు అదో రకంగా నర్మగర్భంగా, అలవోకగా, లీలగా, గోలగా అటువైపు చూస్తుంటే అమ్మాయిలు నవ్వుకోరా- లేనిసిగ్గు తెచ్చుకొని నటించరా- అసలు రహస్యమిదండీ వాళ్ళకుమాత్రం ఇష్టంకాదాఇలాటికబుర్లు, సన్నివేశాలు !

ఏమండీ మీ పేరు మణిమాల అన్నారు కదూ-

అవునని కీరవాణియా- కీచుగొంతుయా అనుమానంగా చూసింది. రెప్పలల్లాడినట్లనిపించింది. మరి అసలు ఇటువేపు చూసిందో, లేదో కాని.

"ఏం చెపుతారు మీరు"

"ఫిజిక్సు" ఆహా సొగసుగానేయున్నది కంఠ మాధుర్యము.

"మీవారేం చేస్తారు?"

తెలీకనా కావాలనే అడిగాడు. ఏమంటే లోకజ్ఞత ముఖ్యం ఆచార్యుడన్నవాడికి. అందుకే.

ఆ పిల్ల నిబ్బరంగానే వుందికాని. ఈ పక్క కూచున్నాడే ప్రొఫెసరు. వీడికి

దుఃఖంలాంటి సిగ్గూ, సిగ్గులాంటి దుఃఖమూ ఆమె తల వంచుకోవడంలో కనపడింది.

"మేరేజంకా చేసుకోలేదండీ."

వహ్వా. నిన్ను చేసుకోలేదా. నువు చేసుకోలేదా దుర్యోధనుడు కాడేమో. శకుని అడిగి వుంటాడు. నీనోడి తనోడెనా—తనోడి నినోడెనా? ఏమిటిది పొద్దున్న "వైవా"లోకన్నా బుద్ధి బహు చమత్కార భాసురంగా పనిచేస్తున్నది! అక్కడ పని చేయడానికేముంది. చదివినా చదవక పోయినా ఇవ్వవచ్చు. కాని ఇక్కడ ఈ కోమలి హృదయభారమును చదువుటయే గదా పాండిత్యము! ప్రజ్ఞ, అని హృదయం ఉవ్విళ్ళూరుతోంది మదనమోహన్‌కి.

"ఏమండీ పన్నెండొందలు తెచ్చుకుంటారుకదా. ఇంకా మేరేజ్ చేసుకోలేదూ. సెటిల్ అయినారుగా ఉద్యోగంలో. ఆహా! ఏమిటిలా అధిక ప్రసంగం చేస్తాడు అనుకునేరు. నాకు చిన్నప్పటి నుంచీ కొంచెం మాటకారితనం వుంది లెండి"

"అదేం కాదండీ. ఏవిటో సీరియస్‌గా ఆలోచించలేదు" అన్నది మణిమాల.

ఈవిడకోసం దిక్పాలకులూ, నలుడూ పోటీలుపడి వస్తారనుకొంటోందికాబోలు. బాగానేవుందనుకో. ఎంతమంది బాగాలేరు. ఈరోజుల్లో ముప్ఫైఏళ్ళు నిండిన ముదికన్నెలు ఎందరున్నారు ఎక్కడబడితే అక్కడ. కట్నాలా ఈ మణిమాల ఒక్క సంవత్సరం జీతంతో బోల్డు కట్నం ఇవ్వవచ్చునే! ఏమైనా ప్రేమకథేమో. ప్రేమికుడు మోసంచేశాడా లేక ప్రేమికురాలే వంచించియుండ నోపునో! ఎవరినైనా పెద్ద ప్రొఫెసర్‌ని, ఐ ఏ.ఎస్ ఆఫీసరుని కాంక్షించుచుండెనా లలనా మణిమాల.

ముసలాయన్ను తాను అనవసరంగా అనుమానించి, అవమానించి మనసులో తిట్టుకున్నాడు కాని నిజంగా మంచివాడు. పురుషులందు పుణ్యపురుషులు వేరయా—దగ్గు నట్టి ముసలివారు మంచివారయా—సీటులో కిందికి కిందికి జారుతున్నాడు. ఒత్తుడు కలిగిస్తున్నాడు. తత్ఫలితంగా తానిటు వొరిగిపోవాల్సి వస్తున్నది. భుజం భుజం కలుపుదాం — అని మనసు డ్యూయెటు పాడేస్తున్నది. మణిమాలకూడా ఏమీ అనుకోవడంలేదు. ఏమనుకుంటుంది. ఇంకా అటు జరిగితే పాసింజర్ల కాలిబాటలో పడిపోవాల్సిందే. భుజం భుజం గట్టిగా అదిమినా వొప్పుకుందే. ఏమి అనటంలేదే.

"ఎక్కడుంటారండీ హైదరాబాదులో."

వివాహ సందర్భంలో పెండ్లికుమారుని హుందాకు తగిన సూటింగ్, షర్టింగులు, బొంబే డయింగ్ వారి గోల్డు బాండ్, స్కాట్, పోలివూలు సూటింగ్స్, టెక్సురైజ్డు షర్టింగ్సు సరిక్రొత్త డిజైన్లలో ఎన్నిక చేసుకొనండి.

KANTA CHAP

బొంబే డయింగ్ షో రూమ్

శ్రీ లక్ష్మి కొత్తగూడెం.

ఋణం

వ్యాపారాభివృద్ధి కోసం ఆకర్షణీయమైన షరతులమీద భవనం, వ్యాపారం, షాపులు, భూములు, థియేటర్లు, లిమిటెడ్ కంపెనీలు, పరిశ్రమలు వగైరాలపై రు. 20,000 లేక ఆపైన ఋణం లభించును.

వ్రాయండి లేదా సంప్రదించండి. ఫోన్ : 395126

SUPREME CORPORATION (BANKERS)

-15, "EVEREST" 7th Floor, Near Famous cine laboratory,
Tardeo Road, BOMBAY-400 034.

ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు ఇంగ్లీషులో.

"ప్రకాశంనగర్."

"ప్రకాశంనగరే మా ఇల్లుకూడా అటు వేపే లెండి. ఎప్పుడైనా వస్తానుమీఇంటికి."

"ఓ! రాండి. వచ్చే వారం మా అన్నయ్య కూడా వస్తాడు. ఇక్కడ ఇంటర్వ్యూ వుంది. కెమికలింజనీరింగ్ ఫస్ట్‌సె ప్యాసైనాడా ఇంకా ఉద్యోగంలేదు. వీరస్వామిగారు మంచివారు"

[మహా అక్కడికి నేనే మంచివాడిని కానట్టు.]

ప్రకాశం బ్యారేజ్ మీద చల్లని గాలి లోపలికి దూసుకొని వచ్చి హాయ్ మనిపించింది. మెర్క్యురీ దీపాల కాంతి దోబూచులాడిపోతోంది. మధ్య మధ్య మొహాల మీద పడి పలకరిస్తూ.

ఇందాక చూడలేదు. బెజవాడలో ఇద్దరి ముగ్గురిని ఎక్కించాడు కండక్టర్.

గల్ఫ్ దేశాలలో ఉద్యోగావకాశాలు

మిడిల్ ఈస్ట్ దేశాలలో డైరెక్టు ఉద్యోగాలు పొందేందుకు ఉచిత సాహిత్యం. మరియు గైడెన్స్ కొరకు వ్రాయండి. స్వంత చిరునామా కలిగిన స్టాంపు అంటించిన కవరు పంపండి.

Globe Service Information Centre (Regd.) (AV-1)
WZ-69, Nangli Jalib,
New Delhi-110058.

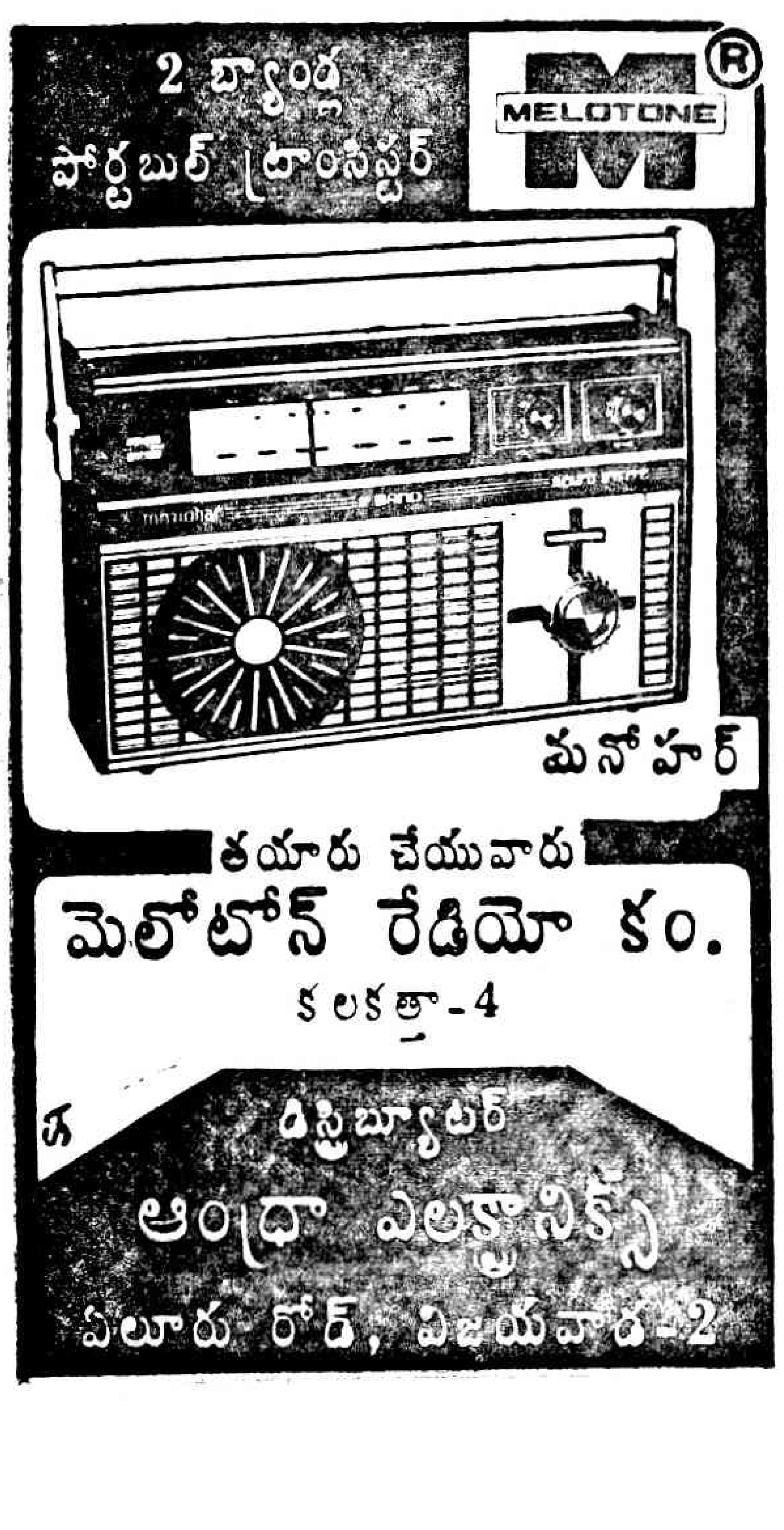

గుంటూరులో నేమో ఒక్క సీటు కూడా లేదని పేచీ పెటాడు. తను పట్టించుకోలేదు. వాళ్ళు ప్రాధేయపడ్డారు నందిగామలో దిగిపోతారు. తిరుపతి నుంచి వస్తున్నారు. ఇద్దరు చిన్న చిన్న పిల్లలు తిరుపతి గుర్తులతో ఉన్నారు. వాళ్ళమ్మ కాబోలు ఆమే అలానే ఉంది. వాళ్ళ నాన్నగారు కాబోలు నిలుచుని నిద్రపోతున్న పిల్లల్ని బెదిరిస్తున్నాడు.

మణిమాల ఒక పాపను పిలిచి తన వొళ్ళో కూచోపెట్టుకుంది.

చ్చు చ్చు చ్చు చ్చొ చ్చొ చ్చో తానేనా వెనకబడిపోయేది పెదపిల్లకి తొమ్మిదేళ్లుంటాయేమో లావుగా, బలంగా, పుష్టిగా వుంది. "రా పాపా రా" అని తన పక్కన సీటు చూపించాడు. ముసలాయన విసుక్కున్నాడు ఆ విసుగును లక్ష్యపెటలేదు. నిలుచోలేకపోతోందేమో ఆ పిల్ల వచ్చి కూచుంది. మరింత ఇరకాటమైపోయింది సీటులో. మరింత అతుక్కుపోయినాడు మణిమాలకు ప్రొఫెసర్ గారు.

బస్సులో లైట్లన్నీ ఆరిపోయినయ్. రివ్వునపోతోంది. రోడ్డు సాఫీగా, సవ్యంగానే వుందికదా మరెందుకిన్ని ఊపులు. తన చెయ్యి ఎక్కడ పెట్టుకోవాలో తెలీటంలేదు. చోటు లేదు తోచటంలేదు మణిమాల వొళ్ళోవున్న పిల్ల తన వొళ్ళోకి వొరిగి నిద్రపోతోంది.

మదనమోహన్‌కి తన శరీరం తన స్వాధీనంలో లేదు. సీటు పైఅంచు మీదుగా చేయిచాచాడు. మణిమాల అవతలి భుజంపైన ఆ చేయి వాలిపోతోంది.

"సరిగా కూచోండి ఇంకా ఎక్కడికి జరగ్గలరు పాపం మీకు చాలా ఇన్‌కన్వీనియన్స్‌గా వుందికదూ. నందిగామలో వీళ్లు దిగిపోయింతర్వాత ఇంత అవస్థ వుండదులెండి. అయ్యో పాపం. ఇటు కాస్త జరగండి నాకేం ఇబ్బంది లేదు అయామ్ వోకే. ఆలురైటూ కొంచెం ఇటు జరగండి లేదా వొరగండి."

ఊ ఊ అంటుందికాని, ఏమీ అనదేమిటి? ఒరగదేమిటి! అని ఊ ఇదైపోతున్నాడు ప్రొఫెసర్. చీకటి. దీని దుంపతెగ. పాడు చీకటి. మంచిచీకటి. హాయి చీకటి ఈ పిల్ల ఒకటి ఇటువైపు మరొకటి. ఇటువైపు ఆ మెకటి. ఆహా. కవిత్వం వచ్చేస్తున్నదే నిరుపహతి స్థలం అంటే ఇలాంటిదే కాబోలు.

"అబ్బ చెమటపోస్తుందేమిటి ఏమండీ పడిపోతున్నారా ఏమిటి? అటు వొరుగుతారు" నాన్నా నాన్నా అ కలవరిస్తోంది మణిమాల వొళ్ళోవున్న చిన్నపిల్ల. మణిమాల లోపల ఏమనుకుంటున్నదో— తన పిల్లలకి నాన్న ఎక్కడున్నాడో అని ఆలోచిస్తున్నదేమో. ముప్ఫైరెండో, ముప్ఫైమూడో ఏళ్ళువుంటాయి. ముదిపాప చిహ్నాలేవీ లేవు కాని ఎన్నాళ్ళు? ఎన్నాళ్ళీ ఇహ సుఖములలో కొన్నాళ్ళే కదా మనసా?

నందిగామ వచ్చింది. తిరుపతినుంచి తట్టా బుట్టావాళ్ళు. 'అమ్మా గండాలు. అయ్యా దండాలు' అని దిగిపోయినారు వాళ్ళు.

"కాస్త కాఫీ పట్టుకొస్తానండీ".

ఎందుకండీ మీకు శ్రమ.

ఎంతమాట (అని లోపల అనుకొని). ఇప్పుడే వస్తా. అరటి పండు ఇవ్వబోతే తీసుకోలేదు కాఫీ మాత్రం తీసుకుంది. వద్దు వద్దంటూనే. ఇక తప్పదు బాబూ అన్నట్టుగా. కిల్లీ వేశాడు. ఎందుకు కొన్నట్టు. పూట రాత్రి పది గంటల వేళ. ఇంటికి పోయేసరికి ఎలాగూ వాడిపోతాయికదా. మణిమాల కిద్దామనా. ఏమో ఏమీ తోచటంలేదు.

ముసలాయన మధ్య సీట్లోకి వచ్చాడు. "కావలిస్తే మీరే అటు కూచోండి. బుర్ర కొట్టుకొంటోంది అద్దానికి."

"ఇదొకటా, జరగండి. జరగండి"

మళ్ళీ బస్సు రయ్యిన దూసుకొని పోతోంది. కంటి మీద కునుకునేదు. కళ్ళు తెరిచినా, మూసినా చీకటి. చీకటి. ఆవిడ భుజంమీద చెయ్యి అలానే వుంది. ఆవిడ నిద్ర ఎలా పోగలుగుతోంది. అది కపటనిద్రా, దొంగనిద్రా నిజమైన నిద్రేనా!

తాను సైకాలజీ చదువుకొని వుంటే బావుండేది. ఇటువంటి సమయాల్లో ఎలా ప్రవర్తించాలో తెలిసివుండేది.

"నమస్కారమండీ — వొస్తా" అని సూట్ కేస్‌పట్టుకొని వుండి ఉలిక్కిపడి మదనమోహన్ కళ్ళు తెరిచేసరికి.

"నువ్వొట్టి వెధవ్వి" అన్నట్టు వినిపించాయా మాటలతడికి. కాని అతడికి అనుమానం-తాను వెధవేనా అని. ఎందుకని? బస్సుదిగి ఇంటికి వెళ్ళిందాకా అర్థం కాలేదు.